

סי' ג' ס"ק י"ב לפלפל טובא עפ"י צבא דפסחים י"ז א'
 כריתות כ"ה ז' וצירושלמי יומא וחגיגה כ"ל], בר מן דין
 המזבחות דין דמקריב חלק בראש דאוקמה רבא ורב
 פפא צבוריות י"ב ז' בר שמעון כ"ל, הלל מוכח להדיא
 דלא כהד"צ, דגם לר' שמעון איתא להאי דינא, ומכאן
 זכינו צ"ד להביא ראיה אלימחא לסברת הבית הלוי דשרי
 לר' לכה"ג ללבוש הצגדים צמיוחד לנורך עבודת ז', דגם
 צכבאי גוונא אמרין דין דחוי ולא מיקרי דאפשר לקי"ש.
 ועוד נחבאר הרבה דבר צ"ד לעיל סי' ג' ס"ק י"א י"ב.
 שם ואין מחזירין לו אלא ראשון, דלא כמ"ד צירושלמי סוף
 פירקין דמשיבין על השני, ודלא כמ"ד שם דאין משיבין
 לא על הראשונה ולא על השני, והרמב"ם פ"י כלי המקדש
 ה"ב פסק כחלמודין עיי"ש. ולא רק שנאמר כאן קביעת
 ההלכה בצביל האר"ת אף יכנו צחצוחם, אלא דנפקמ"ג גס
 להשואל שאל שני דברים כאחד והשיבוהו תשובה כיכולה
 להתייחס לכל אחת מהשאלות, שידע שאין כאן תשובה אלא
 על שאלה אחת בלבד, ועל הראשונה דווקא, ולא קיבל דבר
 תשובה על שתיים, ולפיכך לשון השאלה על השני, ודוק דבר.
 ע"ג ב' ואם הולך הדבר לשנים מחזירין לו שנים, מפירוש
 רש"י משמע לבאי דצב"ג הותרה השאלה על שני
 דברים כאחד, וצויתר נראה הדבר כמפורש ב' המאירי בפירוש
 המשנה ע"א ז' שכתב וז"ל ואין נשאלין על שני דברים
 כאחד, ואם נשאל אף משיבין לו אלא על הראשון, אלא
 אם כן הולכו שניהם לשאל כאחד, כגון שהי' דבר נחון
 ואין לו שכות לשאל שני פעמים, כגון הארדוף אחרי בגדוד
 הזה ואשיגנו, עכ"ל המאירי, משמע שצב"ג הותרה השאלה
 כאחת, וא"כ הו"ל להגמ' למינקט ואם הולך הדבר לשנים
 "שואלין" שנים, ולמה אמרו "מחזירין" לו שנים, וז"ל דמכא
 גופא נלמד דהשאלה מותרת צב"ג על שנים, דא"כ מהיכי
 תיתי שיהי' כאן דין דיעבד אם גס צב"ג השאלה היא
 שלא כהוגן, ואכתי י"ב. אמנם מפירוש הריטב"א שכתב צב"ג
 פי שהם שנים שצריכין לגמרי זו לזו הא כגון דרדיפה
 והשגה עכ"ל, אין הכרח אם גס על היתר השאלה קאי,
 ואכן צב"ג קשה לחלק דבר, אלא"כ נאמר בדוחק בדרך
 זו, שהשואל אינו יכול לפסוק לא על נחיות ודחיות שתי
 השאלות כאחת לפרש"י והמאירי, ולא על תלייתן צ"פ לפי
 הריטב"א, ובאמת מפני ספק זה הי' צריך לשאל בזה"ל,
 אלא"כ עבר ושאל שתיים כאחת, כי אז ישיבוהו האורים
 ותומים, היודעים נחיות השאלות לרש"י והמאירי או תלייתן
 צ"פ להריטב"א, על שתיים כאחת, ואע"פ שעל הא' ד"מחזירין
 לו שנים" הביאו ראיה מקרא דדוד ושם שאל שתיים הארדוף
 האשיגנו, וא"כ יהי' ראיה מכאן על היתר השאלה בשנים,
 מ"מ י"ל דמשאלת דוד אין ראיה, ד"ל דשאל כהוגן שאל
 שתיים, וכמו בשאלת היסגוריו וגו' הירדו וגו', והראיה היא
 מהא דכאן עכ"פ השיבוהו האר"ת שתיים, א"כ מוכח דבולרך
 לשנים מחזירין לו שנים, אבל על היתר השאלה אין ראיה,
 וכמשנית.

והרמב"ם הל' כלי המקדש פ"י ה"ב השמיט דין זה דמחזירין
 לו שנים ועעמא צעי, ואם פירש הרמב"ם כמשכ"ל
 צ"ד דבאמת אין כאן היתר על שאלת שתיים כאחת, ולהשואל
 באמת אין לשאל כאחת אפי' בדבר הנראה לו נחון לרש"י
 והמאירי או תלוי צ"פ להריטב"א, אלא שאל עבר ושאל,
 אז האר"ת ישיבוהו שתיים, [אז אולי מצוה כאן בגמ' אפי'
 עוד יותר מזה, דאפי' ישאל רק אחת כדון, מ"מ בדבר
 הנחון לרש"י והמאירי או תלוי צ"פ להריטב"א ישיבוהו
 שתיים כאחת, ועי' צירושלמי ספ"ז דיומא תדע לך שהרי
 שתיים שאל והשיבו שלש וכו' עיי"ש ב',] א"כ א"ש ד' הרמב"ם
 שכלל דבר ה"ב ד"אין שואלין על שני דברים כאחד", דזה

שלא במקומה, ומזה ילפין לדין התוספתא שהולאה כו"מ
 ליתא צחצוח דין סדר לעכב, ודוק היעב, ואכתי י"ע צב.
 ועוד יל"ע למאי דמסיק צבוגין אימא חון מפסוק זה
 ואילך, דגם הקטרת אימורי פר ושעיר על המזבח,
 ושריפתן מחון למחנה, נכתבו שלא עכ"ם, וא"כ מה הטעם
 צשינו סדר זה, וצפשוטו הלא גס צעצודת אהרן ככל עת
 שרואה ליכנס הי' הדין להקדים שריפתן צחון להקטרת אימוריהן
 צמזבח מילפוחא דוהשורף דומיא דוהמשלח, דהלא ילפוחא
 זו נכתבה להאי פרשה דמיירי צאהרן כ"ל, וא"כ גס לצעודת
 אהרן נכתב שלא עכ"ם, ול"ע מה הטעם צב. ואין לומר ע"ד
 ש' הצפנת פענח והגרי"ז כ"ל שלכך נכתב שלא עכ"ם
 ללמדנו דאין דין סדר מעכב צב, ז"ל דב"ז ג"כ ידעין
 דליכא עיכובא, דהקטרת אימורי חטאת נעשית צבגדי זהב
 צחון וליכא למ"ד דמעכבא, וגס ר' נחמי מודה צב מדרשה
 דמיטעא דקרא עי' לעיל סי' ז', וא"ל שריפת פר ושעיר
 חון למחנה הכשרה צור כמצוה צירושלמי וצרמב"ם שאין
 צב דין סדר מעכב, וא"כ מה טעם לא נכתבו צעצודת אלו
 עכ"ם, דצב ל"ש לא טעם אדוננו הגר"א ז"ל ולא טעם
 צבוחינו הצפנת פענח והגרי"ז ז"ל, ול"ע.

ע"ג א' ומקריב חלק בראש, צבוריות י"ב ז' אוקמה רבא
 ורב פפא להאי צרייתא בר' שמעון עיי"ש, ואע"ג
 דלר' שמעון לעיל ז' צ' פסחים ע"ז א' סנהדרין י"ב ז' צ'
 אן מראה אפי' אין עודהו על מלכו של כה"ג, ואפי' תלי
 צסיכתא, ואפי' צוית כלשון צירושלמי יומא פ"א ה"ב
 חגיגה פ"ב ה"ד, ולפ"י אליבא דר"ש אין הכה"ג צריך ללבוש
 הצב"ג שלו תמיד לנורך ריטוי ה"ן, ולר"ש אינו מתלבש כה"ג
 צכליו צכל יום, כמצוה צירושלמי יומא פ"א ה"ב חגיגה
 פ"ב ה"ד, ואפי"ה ס"ל לר"ש צבאי צרייתא דכה"ג מקריב
 חלק בראש, ולבוש לנורך זה צמיוחד כל השמונה צגדים
 דילי, וצחוכם שלשה צגדי שטענו, אצנט וחשן ואפוד, כל
 אימא שהוא רואה להקריב, ולדעת הרמב"ם פ"י מכלאים
 הל' י"ב ופ"ה מכלי המקדש ה"א י"ב לא הותר כלאים
 צבג"כ, אלא רק דחוי צשעת עבודה, וז"ל דעכ"פ ר' שמעון
 ודאי הוא דס"ל כן לשיטתו לעיל ז' צ' ופסחים ע"ז א'
 וסנהדרין י"ב ז' דעומא דחוי צצבור, עי' כס"מ רפ"ב
 משנת ה"א וארלה"ה להגאון מלצ"ם ז"ל סי' י"ח ושפת
 העמק ל"ס עמק יהושע סי' א' דה"ה פיקוי"ג צצבת דחוי,
 וכלאים צבג"כ דחוי, וא"כ מכאן הו"א ראיה צבורה דאע"ג
 דצצרינן דחוי, מ"מ ל"א צב דליעציד כה"ד העבודה, ולא
 יצטרך הכה"ג ללבוש שלשה צגדי שטענו, כקושיית השא"ג
 סי' כ"ע על הרמב"ם, וזה מכריח כחירון הבית הלוי ח"א
 סי' י' דכיון דרואה הכה"ג לקיים מצוה העבודה ניתן לידחות
 אלו כל איסורי שטענו צצבגדיו, ועד כאן לא אמרו צצבת
 קלי"ג א' דליעציד אחר אלא מפני שאין האצ מפסוד עיי"ז
 מצוה המילה שמקיימה עיי' שלח, [ועי' ביאור הגר"א יו"ד
 סי' רס"ה ס"ק ל"ה], משא"כ אם יעצוד כה"ד אין להכרי"ג
 קיום מצוה יעוי"ש צציה"ל. וצשו"ת דבר אברהם ה"ב
 סי' כ"ב לא ס"ל צצבת צציה"ל, וכתב לתך ק' השא"ג דכיון
 שהכה"ג צין כך לבוש צשמונה צגדים דילי לנורך ריטוי ה"ן,
 והרמב"ם לשיטתו פ"ד מצוה מקדש ה"ח שפסק כר"י דדוקא
 עודהו עיי' מראה, ולפיכך לזה כל ה' צגדים, שוב שפיר
 פסק דכל עת שיראה להקריב מקריב כל מה שיראה צפ"ה
 מכלי המקדש ה"ב, ולפ"י צריך לאוקומי סתם מחני דיומא
 י"ד א' שכה"ג מקריב חלק בראש כר"י דווקא ולא כר"ש
 עיי"ש צצ"א. והנה מלצד מה שלשיטתו של הד"ה חתהפך
 הקושיא כעת כחומר חותם, דאדרבא ליעציד כה"ג דווקא
 כל העצודות ולא ליעציד כה"ד צאצנט של שטענו, כיון שהכה"ג
 צין כך צב מלוש צצבגדיו, [ועי' מש"כ צב צ"ד לעיל

נוגע להשואל, ואח"כ כי דאם שאל משיצין על הראשון בלבד, וכמש"ל לבאר דג"ז נוגע להשואל כי יכיר דלא ליטעי לחשוב שזוהי תשובה על שתיקה אם יענהו בחיוב או בשלילה, וידע שקיבל תשובה רק על אחת משאלותיו, ועל הראשונה דווקא, ועל השני עדיין נריך לשאול, אבל מה שבאופן הנכון או חלוי זצ"ל ישיבוהו האו"ת שחיס, ד"ז אין הרמב"ם נריך להעתיק, דסיפור סדר הנהגת האו"ת בלי שיהא זכר נפקמ"י להנשאל אין זה מענין הרמב"ם להביא, [ורק הש"ס מביא הכל ללמדנו הנהגת האו"ת], ואם כצ"י יענהו האו"ת שחיס בלא ישמע אז השואל את שתי התשובות שיענהו וידע את אשר לפניו לעשות, ואע"פ שיקשה לו להשואל איך השיבוהו על שתי שאלותיו, וכלל נפסק ברמב"ם שאין משיצין אלא על הראשון בלבד, מ"מ מחמת קושיא זו לא יחו השואל מפסק האו"ת, ולמעשה ינהג כמו שהורוהו האו"ת, ולתת את הנהגת האו"ת לא ראה הרמב"ם לורך במה שאין נפקמ"י לדינא, וגם לא יבואו ע"י להטיל ספק בנאמנות הכהן הנביא שענהו בשם האו"ת שחיס, כיון שזה כבר נחבאר ברמב"ם ה"י יסוכ"ת פ"י דאין הנביא מוכה כנביא שקר אלא ע"י נבואה לעובד שלא החקיימה, אבל לא ע"י שמונה שתי תשובות בשם האו"ת, וע"י לקמן, ודוק ביטב בזה. [ושור' צס"ד מש"כ בזה מרגל המשל"מ ז"ל צספרו פרשה דרכים דרוש עשרים].

שם ואע"פ שגזירת נביא חוזרת, כתב רש"י כגון של יונה בן חמיית, והמאירי הוסיף ואע"פ שגזרת נביא "שהיה לרעה" חוזרת בתשובה בדרך שאתה מוצא בגיטין, והיינו כמש"כ הרמב"ם פ"י מיסוכ"ת ה"ד דדווקא נבואה לרעה חוזרת אם עשו תשובה, משא"כ נבואה לעובד ע"י"ש, וע"ז אמרו בסוגיין דמ"מ גזירת או"ת אינה חוזרת אפי' מרעה לעובד. אלא שלפ"י ז"ע מה שהקשו צרייתא וא"ת בגבעת צנימין מפני מה לא השלימו, שאמרו האו"ת עליו ונפלו, וא"כ חזין דגזרתן של האו"ת ג"כ חוזרת כמו גזירת נביא, וז"ע בלא גם נביא בכה"ג מטובה אינה חוזרת ואינו מחהפך לרעה, ובאו"ת לפי הקושיא צרייתא אפילו בצמחה עובד ג"כ משתנית לרעה, ושנייא מנביא. ועל כרחק דקושיית צרייתא היא דע"פ חזין מעובדא דגבעת צנימין דגזירת או"ת חוזרת, ואפי' מטובה לרעה, ובאמת לא דמיא לנביא דא"ל להכהפך רק מרעה לעובד, וכאן באו"ת גם מטובה לרעה, וזה קושיא על מה שאמרו דאו"ת עדיפי מנביא, דאפי' מרעה לעובד אין משתנה דמשפט כתיב בזה, [כדן שאינו חוזר, רש"י], וכאן חזין דאדרבא קלישי או"ת מנביא לאידך גיסא, דאפי' מטובה מחהפך לרעה, משא"כ נביא. ומה באמת הטעם בזה להס"ד דקר צרייתא, נראה פשוט עפ"מ"כ הרמב"ם צהקדמה פיה"מ לסדר זרעים דענין פחד יעקב אחר שהבטיחו הקצ"ה בצבורות טובות וה"י מפחד שמא יגרסו החטא, יש לדעת שנין זה אינו אלא בין הקצ"ה ובין הנביא, אבל שיאמר הקצ"ה לנביא להבטיח לבני אדם בצבורה טובה במאמר מוחלט בלא תנאי ואח"כ לא יתקיים הטוב הבוא, זה בטל ואי אפשר להיות, בשביל שלא יהי נשאר לו מקום לקיים זו אמונה הנבואה, והקצ"ה נתן לנו בחזרתו עיקר שהנביא יבחן כשיאמנו הצעותיו ע"י"ש צד הרמב"ם, [וע"י מש"כ ה"ר"מ בזה יסוכ"ת פ"י ה"ד הא למדת שבדברי הטובה בלבד יבחן הנביא], ולפ"י א"ש היטב דדוקא הצמחה הנביא לבני אדם במאמר ה' לעובד אינה חוזרת, דאלי"כ איך יבחן הנביא, וזה הוא האופן היחיד שהשאיר השי"ת לבחור, אבל בעיקר הדבר גם הצמחה לעובד יכולה להשתנות במקום שא"ל לצחינה הנביא, וכמו הצמחה השי"ת לנביא לעצמו, וא"כ ה"ה באו"ת שאינם נריכים לצחינה באמיתותן, והכבן הנשאל בזה שאמרו עליו בסוגיין שצריך שיהי מדבר צרו"ק

ושכינה שורה עליו וכתב הרמב"ם צפיה"מ צמח"י ע"א צ' והכבן הנשאל אינו אלא נביא [וע"י רמב"ן תורה כ"ח ל']. דהיינו נביא המוחזק אלאו כבר נבואה, ואם ימסור הכבן הנביא בזה תשובה האו"ת לעובד, סברה צרייתא צהקושיא דיכול להשתנות לרעה ע"י חטא, דגזירת או"ת יכולה לחזור גם מטובה לרעה, ולא יוכחש הנביא ע"י"ז, ולא תתערער אלאו אמונה נבואתו ע"י ציטול מה שאמר לנו בשם האו"ת, כשם שלא מתבטלת חזקה נבואתו ציטול נבואתו הרעה, דשפיר נדע דנבואה שאומר בשם האו"ת אפילו לעובד יכול החטא לגרום לנפלה, כי עדיין נשאר מקום לצחינה הנביא נבואה לעובד שלא ע"י או"ת, אלא שאומר בשם ה' לאדם לעובד ולא בזה הדבר, ובזה באמת אפילו נביא מוחזק מכבד ג"כ איבד בזה חזקתו, [וכתנני בן עזר שמתחלתו נביא אמת ולצפון נביא שקר כמבואר בסנהדרין ז' א', וע"י"ז שאמר נבואה לעובד שלא החקיימה הוכח שקר, וכמבואר ברמב"ם פ"י מיסוכ"ת, דהו שאמר לו ירמ"י ע"י"ש], דהו מה שנתן השי"ת לצחינה הנביא, וכמו שנבואה לרעה יכולה להתבטל ע"י תשובה, כך גם נבואה בשם האו"ת אפילו לעובד להס"ד דצרייתא יכולה להשתנות ע"י חטא, כי עדיין פש גבן האו"ת אופן צחינה נבואה לעובד שלא עפ"י או"ת, כ"י לפרש ביטב צס"ד סברה צרייתא צהקושיא. וע"ז מחלטה צרייתא דבאמת גזירת או"ת אינה חוזרת בשום אופן, [ושאני גבעת צנימין כמבואר צרייתא], ובאמת לא מטעם אפשרות צחינה הנביא, דזה א"ל וכמשנ"ת, אלא דמשפט האורים כתיב, וכמש"כ רש"י כדן שאינו חוזר, וא"ש כמשנ"ת. ודלום ראיתי מה שהצריך בזה עובד צהאי כלל דהרמב"ם צפתה השער לעין יחזק השני, ותמכני שלא בזכר שם עיקר טעם הרמב"ם שאין הצמחה לעובד ע"י נביא למישהו חוזרת מפני שרק בזה יבחן הנביא, ולכן ז"ע מש"כ שם ד"ל דכלל הרמב"ם חליא צפולגתה תנאים דסוף חיר, ור' יוסי פליג ע"ז, וא"כ לר' יוסי איך יבחן הנביא, ותו איך יפרש ר' יוסי קראי דירמ"י במה שאמר לחנני בן עזר, וע"י"ש סק"ז שבי באמת שאין הכרח לומר בן צדעה ר' יוסי, ותו משכ"ש דמקור הרמב"ם מקרא דישע"י נ"ה י"א בן יחי' דצרי אשר ילא מפני לא ישוב חלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והללתי אשר שלחתי, דמה שילא מפיו אינו בחזרה, אם בן מאי שנא מה שילא מפיו לרעה, ומאי שנא מה שילא מפיו לנביא לעצמו לעובד ממה שנמסר לנביא לאמר לאחרים, והרמב"ם באמת לא הביא מקרא זה, ויש לדחוק ליישב כצ"ז, אך בלא ברמב"ם צהקדמה פיה"מ מבואר להדיא הטעם מפני צחינה הנביא, כמו שהעתיקו לעיל לשוני הזכר. ועוד ראיתי שהביא שם צנין יחזק השני צפתה השער קר הל"ה צרכות ד' א' אמאי גרם החטא לנפול בצמחה השי"ת לישראל ע"י משה רבינו נביאו נאמן ביתו לעשות להם גם נביאה שני, וע"י"ש סק"ד שבי לתת שהסוגיא דברכות צשיטת ר' יוסי דאמרו שם חנא משמ"י דר' יוסי, ור' יוסי לעצמ"י דלא ס"ל צפון חיר ה"ל לכלל דהרמב"ם, ואינו מוצן דהנה ע"י"ש צסוגיא דברכות דרק הא דלמה נקוד על לולא וכו' אמרה חנא משמ"י דר' יוסי, אבל צרייתא דביאה שני צימי עזרא צסתם איתנייא ולא הוזכר שם ר' יוסי כלל, וכן הוצאה האו"ת צרייתא צסתם צסועה ל"י א' ובסנהדרין ל"ה צ', וע"י תוספתא סועה פ"ה ה"ו, ולא חזרה על שם ר' יוסי, אח"כ נפרש דדוחק דר"ל דצשיטת ר' יוסי נאמרה בלי הוכחה מגוף צרייתא אלא כדי לתת הקושיא. וע"י"ש סק"ז מה שחירק ז"ל דעל נבואת מרע"ה ל"ש כלל הרמב"ם ע"י"ש מש"כ צעמא דמילתא. והנה י"ל צפשיטות עפ"י המבואר דכל האו"ת כלל דכ"ל הרמב"ם היינו מטעם שרק ע"י נשאר לנו מקום לבחון אמתות נבואת